

Index ke kvantifikaci vědeckovýzkumného výkonu jednotlivce (An index to quantify an individual's scientific research output)

Katedra fyziky, University of California at San Diego, La Jolla, CA 92093-0319

Navrhuji index h , definovaný jako počet prací s počtem citací $\geq h$, jako index, použitelný k charakterisaci vědeckého výkonu výzkumného pracovníka.

Pro nové vědecké pracovníky, kteří se snaží dosáhnout na Nobelovu cenu, je impakt a relevance jejich výzkumu záležitostí nespornou. U ostatních je otázkou, jak kvantifikovat kumulativní impakt a relevanci výkonu vědeckého výzkumu? Ve světě omezených zdrojů je taková kvantifikace (i když se možná leckomu přičí) často potřebná pro účely hodnocení a porovnání (např. univerzitní náborů na fakulty a povýšení, udělování grantů apod.).

Záznamy o publikační činnosti jednotlivce a citační záznamy obsahují nesporně užitečné informace. Tyto informace obsahují počet (N_p) separátů, publikovaných během n let a počet citací (N_c) každého separátu, údaje o periodikách, kde byly práce publikovány, jejich impaktový parametr, atd. Tato spousta informací je z různých hledisek hodnocena, přičemž hodnocení různými hodnotiteli se liší. Rád bych zde navrhl jediné číslo, index „ h “, jako zvláště jednoduchý, užitečný způsob k vyjádření vědeckého výkonu výzkumného pracovníka.

Vědátor má index h , pokud jeho nebo její N_p práce (každé) má alespoň h citací a každá z ostatních prací ($N_p - h$) má $\leq h$ citací.

Zde uvedený výzkum se soustředil na fyziky; domnívám se ovšem, že h index by měl být použitelný i pro jiné vědecké disciplíny. (Na konci práce rozebírám některá pozorování h indexu v biologických vědách). Nejvyšší h u fyziků se zdá být E. Wittenovo h , které činí 110. To znamená, že Witten napsal 110 prací, z nichž každá (jednotlivě) měla 110 citací. To dává hraniční celkový počet citací Wittenových prací při $h^2 = 12\,100$. Ovšem, celkový počet citací ($N_{c,tot}$), bude obvykle mnohem vyšší než h^2 , neboť h^2 podceňuje jak celkový počet citací h nejcitovanějších prací tak ignoruje práce s $< h$ počtem citací. Vztahy mezi $N_{c,tot}$ a h budou záviset na detailní formě konkrétní distribuce (1) a je užitečné definovat proporcionalitu konstanty a jako

$$N_{c,tot} = ah^2. \quad (1)$$

Empiricky jsem došel k tomu, že a má rozsah 3 až 5.

Další prominentní fyzikové s vysokými h jsou A.J.Heeger ($h=107$), M.L.Cohen ($h=94$), P.W.Anderson ($h=91$), S.Weinberg ($h=88$), M.E.Fisher ($h=88$), M.Cardona ($h=86$), P.G.deGennes ($h=79$), J.N.Bahcall ($h=77$), Z.Fisk ($h=75$), D.J.Scalapino ($h=75$), G.Parisi ($h=73$), S.G.Louie ($h=70$), R.Jackiw ($h=69$), F.Wilczek ($h=68$), C.Vafa ($h=66$), M.B.Maple ($h=66$), D.J.Gross ($h=66$), M.S.Dresselhaus ($h=62$), a S.W.Hawking ($h=62$). Tvrdím, že h je vhodnější než jiná jednočíslová kritéria, běžně používaná k hodnocení vědeckého výkonu výzkumníků, viz následující:

- (i) Celkový počet prací (N_p). Výhoda: měří produktivitu. Nevýhoda: neměří důležitost impaktu prací.
- (ii) Celkový počet citací ($N_{c,tot}$). Výhoda: měří celkový impakt. Nevýhoda: těžko se získává a může být nafouklý malým počtem „velkých hitů“, které nemusí být pro jednotlivce reprezentativní, pokud je (on nebo ona) jedním z mnoha spoluautorů těch prací. V takových případech vztah v rovnici 1 vede k velmi netypické hodnotě

$a > 5$. Jinou nevýhodou je, že $N_{c,tot}$ přisuzuje větší váhu značně citovaným přehledovým článkům oproti původním vědeckým příspěvkům.

- (iii) Citace na separát (to je poměr $N_{c,tot}$ k N_p). Výhoda: umožňuje porovnání vědátorů různého věku. Nevýhoda: těžko se údaje získávají, cení více malou produktivitu, trestá vysoký výkon.
- (iv) Počet „významných prací“, definovaný jako počet sdělení s $>y$ citací (např. $y=50$). Výhoda: vyloučí nevýhody kritérií i, ii, a iii a poskytne obraz o širokém a únosném impaktu. Nevýhoda: y je libovolné a náhodně jednotlivcům prospěje nebo uškodí, dále y musí být přizpůsobeno různé věkové úrovni.
- (v) Počet citací každé z q nejcitovanějších prací (např. $q = 5$). Výhoda: vyloučí mnoho nevýhod výše uvedených kritérií. Nevýhoda: Není to jediné číslo, což znesnadňuje závěr a porovnání q je také libovolné a náhodně zvýhodní či znevýhodní jednotlivce.

Místo toho, navrhovaný index h měří rozsáhlý impakt práce jednotlivce, vylučuje všechny nevýhody výše zmíněných kritérií, obvykle je jednoduše zjistitelný objednaním údajů o citacích „za stanovené období“ podle databáze Thomson ISI Web of Science (<http://isiknowledge.com>) a poskytuje přibližný odhad celkového počtu citací (rovnice 1).

Tím tvrdím, že dva jedinci s podobnými h jsou v rámci jejich celkového impaktu srovnatelné, i když jejich celkový počet citací se značně liší. Naopak, při porovnání dvou jedinců (stejného vědeckého stáří) s podobným počtem veškerých prací nebo všech citací a velmi odlišných hodnot h , ten s vyšším h je pravděpodobně dokonalejším vědcem. Pro daného jednotlivce se dá očekávat, že h by se mělo v závislosti na čase zvyšovat přibližně lineárně. V nejjednodušším možném modelu předpokládejme, že výzkumník publikuje p prací za rok a že každá práce docílí c nových citací za rok za každé následné roční období. Celkový počet citací po $n+1$ let pak je

$$N_{c,tot} = \sum_{j=1}^n pcj^r = \frac{pcn(n+1)}{2} \quad (2)$$

Za předpokladu, že všechny práce až do roku y přispějí k tvorbě indexu h , bude

$$(n-y)c = h \quad (3a)$$

$$py = h \quad (3b)$$

Levá strana rovnice 3a je počtem citací nejnovějších prací, přispívajících k h ; levá strana rovnice (3b) je celkový počet, tvořící index h . Odtud, z rovnice 3,

$$h = \frac{c}{1+c/p} h^2 \quad (4)$$

Celkový počet citací (pro nepřilíš malé n) je pak přibližně

$$N_{c,tot} \sim \frac{(1+c/p)}{2c/p} h^2 \quad (5)$$

formy rovnice 1. Koeficient a závisí na počtu citací na jednu práci dosažený za rok, jak dáno rovnicí 5. Jak dříve uvedeno, empiricky dochází k závěru, že $a \approx 3-5$ je typickou hodnotou. Lineární vztah

$$h \sim mn \quad (6)$$

by měl platit obecně pro vědce, kteří tvoří práce stejné kvality stálou intenzitou během celé jejich kariéry; ovšem, m se bude mezi různými vědci hodně lišit. V jednoduchém lineárním

modelu, m se vztahuje k c a p je dáno rovnicí 4. Zcela obecně, sklon h oproti n , parametru m , by měl zajistit použitelné měřítko (standard) k porovnání vědátorů různého věku.

V lineárním modelu, minimální hodnota a v rovnici 1 je $a = 2$, pro případ $c=p$, kde práce s $>h$ citací a ty s $<h$ citací rovnoměrně přispívají k celkovému $N_{c,tot}$. Hodnota a bude větší jak pro $c>p$ tak pro $c<p$. Pro $c>p$, většina příspěvků k celkovému počtu pochází od „silně citovaných prací“ (h prací, jež mají $N_c > h$ prací, jež mají $<h$ citací každá) jež poskytují nejvyšší přírůstek k $N_{c,tot}$. Shledáváme, že první situace obsahuje v sobě velkou většinu, pokud ne všechny případy. Pro lineární model, definovaný v tomto příkladě, $a=4$ odpovídá $c/p=5,83$ (další hodnota, která dává $a=4$, $c/p=0,17$, není realistická).

Výše definovaný lineární model odpovídá distribuci

$$N_c(y) = N_0 \left(\frac{N_0}{h} - 1 \right) y \quad (7)$$

kde $N_c(y)$ je počet citací yntého separátu (seřazeno od nejcitovanějšího k nejméně citovanému) a N_0 je počet citací nejcitovanějších prací ($N_0=cn$ ve výše uvedeném případě). Celkový počet prací y_m je dán $N_c(y_m)=0$; odtud

$$y_m = \frac{N_0 h}{N_0 - h} \quad (8)$$

Můžeme psát N_0 a y_m pomocí a , definovaného v rovnici 1 jako

$$N_0 = h \left[a \pm \sqrt{a - 2a} \right] \quad (9a)$$

$$N_m = h \left[a \pm \sqrt{a - 2a} \right] \quad (9b)$$

Pro $a = 2$, $N_0=y_m=2h$. Pro větší a , vyšší znak v rovnici 9 odpovídá případu, kde vysoce citované práce dominují (případ více odpovídající skutečnosti), a nižší symbol odpovídá případu, kdy v počtu citací dominují méně často citované práce.

V realističtějším modelu, $N_c(y)$ nebude funkce y lineární. Povšimněte si, že $a=2$ bude moci bezpečně pokládáno za obecně na nižší úrovni, poněvadž nižší hodnoty a by mohly potřebovat druhou odvozeninu $\partial^2 N_c / \partial y^2$, která bude po velkých částech y negativní, což je nereálné. Celkový počet citací je dán plochou pod křivkou $N_c(y)$, která probíhá bodem $N_c(h)=h$. V lineárním modelu, nejnižší $a=2$ odpovídá linii sklonu -1, jak ukázáno v obr.1.

Realističtější model bude exponenciálně rozložen formou

$$N_c(y) = N_0 e^{-\beta y} \quad (10)$$

Povšimněte si, že pro $\beta \leq 1$, $N_c''(y) > 0$ pro všechny y ; odtud $a > 2$ je pravdivé. Lze psát, že distribuce v rámci h a a jako

$$N_c(y) = \frac{a}{2\beta I(\beta)} e^{-\beta y} \quad (11)$$

$$I(\beta) = \int_0^{\infty} dz e^{-\beta z} \quad (12)$$

s $I(\beta)$ integrál

a α stanovené rovnici

$$\alpha e^{\alpha} = \frac{c}{h(\beta)} \quad (13).$$

Maximálně citované práce mají citací dle (s nejméně jedinou citací) je stanoven pomocí $N(y_m)=1$ podle

$$N(y_m) = \frac{c}{ah(\beta)} e. \quad (14),$$

$$y_m = h[1 + \alpha^{\beta} \ln(\frac{c}{h})]^{1/\beta}. \quad (15).$$

Daná distribuce výzkumníků může být modelována volbou většiny odpovídajících β a α pro ten který případ. Např. pro $\beta=1$, je-li $a=3$, $\alpha=0,661$, $N_0=4,54h$, a $y_m=h [1+,661nh]$. S $a=4$, $\alpha=0,4644$, $N_0=8,61h$, a $y_m=h[1 + 0,461n(h)]$. Pro $\beta=0,5$ nejnížší možná hodnota a je 3,70; v tom případě $N_0=7,4h$ a $y_m=h[1 + 0,51n(h)]^2$. Větší hodnoty a zvýší N_0 a zredukují y_m . Pro $\beta=2/3$, nejmenší možné a je $a=3,24$, pro kterýžto případ $N_0=4,5h$ a $y_m=h[1 + 0,661n(h)]^{3/2}$.

Lineární vztah mezi h a n (rovnice 6) se ovšem zhoří, když výzkumník zpomalí produkci článků nebo zcela přestane publikovat. Mezi dvěma událostmi je časová prodleva. V lineárním modelu za předpokladu, že vědátor přestane publikovat po n_{stop} letech, h se stále

$$n_{stop} = \frac{h}{c} = \frac{1}{1 + c/p} n_{stop} \quad (16)$$

zvyšuje stejnou rychlostí po dobu a pak zůstane stálý, poněvadž nyní všechny publikované práce přispívají k h . V realističtějším modelu se h hladce ustálí během zvýšení n spíše než v závislosti na přerušené změně sklonu. Časová prodleva bude i tak větší u vědátorů, kteří publikovali po mnoho let, jak o tom svědčí rovnice 16.

Navíc, ve skutečnosti ne všechny práce musí přispět k h . Některé práce s nízkými citacemi nikdy výzkumníkům index h nepodpoří, zvláště když byly sepsány v pozdní části vědátorovy kariéry, když jeho h je již přijatelně vysoké. Jak uvádí Redner (3), většina prací nabývá svých citací během omezeného časového období popularity a pak již nejsou vůbec citovány. Odtud je možno odvodit, že půjde o případ, že práce, které přispěly k výzkumníkovu h v rané fázi jeho kariéry již nic k jeho vyššímu h nepřinesou ani v pozdější části kariéry jednotlivce. Nicméně je ovšem vždy pravda, že h se nemůže v průběhu času snižovat. Práce, které v kterémkoli daném čase mají přesně h citací jsou v riziku eliminace ze součtu jednotlivce poněvadž jsou přebity jinými pracemi, jež jsou více citovány. Je též možné, že práce „vypadnou“ a poté později přijdou zpět opět do součtu h , což se stává hlavně u prací, nazývaných „spící krásky“ („sleepy beauties“)(4).

U jednotlivých výzkumných pracovníků zmíněných dříve, shledávám n od doby, uběhlé od jejich prvního separátu do nynějška a nacházím tyto hodnoty pro směrnici křivky m definovanou v rovnici 6: Witten, $m=3,89$; Heeger, $m=2,38$; Cohen, $m=2,24$; Gossard, $m=2,09$; Anderson, $m=1,88$; Weinberg, $m=1,76$; Fisher, $m=1,91$; Cardona, $m=1,87$; deGennes, $m=1,75$; Bahcall, $m=1,75$; Fisk, $m=2,14$; Scalapino, $m=1,88$; Parisi, $m=2,15$; Louie, $m=2,33$; Jackiw, $m=1,92$; Wilczek, $m=2,19$; Vafa, $m=$; Maple, $m=1,94$; Maple, $m=1,94$; Gross, $m=1,69$; Dresselhaus, $m=1,41$; a Hawking, $m=1,59$. Z prohlédnutí citačních záznamů mnoha fyziků docházím k tomuto závěru:

(i) hodnota $n \approx 1$ (to je index 20 po 20 letech vědecké aktivity), charakterizuje úspěšného vědce.

(ii) hodnota $m \approx 2$ (to je h index 40 po 20 letech vědecké činnosti) charakterizuje vynikající vědce, pravděpodobně se bude vyskytovat jen na předních univerzitách nebo v hlavních výzkumných laboratořích.

(iii) hodnota $m \approx 3$ nebo vyšší (to je h index 60 po 20 letech, nebo 90 po 30 letech) charakterizuje skutečně unikátní jedince.

Parametr m přestává být užitečný, pokud vědátor si neudrží svou úroveň produktivity, zatímco parametr h si ponechává tuto vlastnost jako míru kumulativního dosažení, které se může neustále zvyšovat a to i dlouho poté, co vědec přestal publikovat.

Založeno na nalezených typických h a m hodnotách, domnívám se (s velkými zábrany proti chybám), že v případě fakult a velkých výzkumných univerzit, $h \approx 12$ by mohlo být hodnotou, typickou pro postup do funkce plnohodnotného profesora. Členství v American Physical Society by typicky mohlo nastat při $h \approx 15-20$. Členství v National Academy of Sciences of the United States of America by mohlo být spojeno s $h \approx 45$ a vyšším, až na výjimečné okolnosti. Povšimněte si, že tyto odhady zhruba odpovídají typickému počtu let podporovaného výzkumu přičemž se předpokládá, že hodnota $m \approx 1$; časové úseky budou ovšem kratší v případě výzkumníků s vyššími hodnotami m . Zaznamenejte, že časové odhady jsou odvozeny od publikování první práce, k čemuž běžně dochází několik let před dosažením Ph.D.

Existuje, ovšem, řada námitek, které by měly být uvažovány. Jediná hodnota zřejmě nikdy neposkytne více než hrubou aproximaci mnohoznačného profilu jednotlivce, a nemělo by být uvažováno mnoho dalších činitelů v kombinaci s hodnocením jednotlivce. Navíc, skutečnost, že vždy se mohou u pravidel vyskytnout výjimky, zvláště v případě životních událostí jako udělování grantů, neplnění doby řešení atd. Mohou nastat rozdíly v typických hodnotách h různých vědních oblastí (přestože, u první aproximace v rozsáhlém oboru je více vědců, kteří sdílejí větší počet citací, takže typické hodnoty h by nutně nemusely být větší). Vědci, pracující mimo nosné obory nedosáhnou tak velkých hodnot h jako nejuspěšnější část těch, kdo pracují v oborech o něž je nejvyšší zájem. Přestože argumentují, že vysoké h je spolehlivým indikátorem vysokého výkonu, opak není vždy pravdou. V rámci daného podoboru je značná variace ve zkreslení distribuce citací a u autorů s relativně nízkým h , kteří mají několik málo původních prací s mimořádně vysokými citacemi, h index nebude plně odrážet stav autorových schopností. Obráceně, vědátor s vyšším h , dosaženým převážně prostřednictvím prací s velkým počtem spoluautorů by byl díky svému vysokému h příliš přeceňován. Podobory s typicky rozsáhlými spolupracemi (např. pokusy s vysokou energií) budou vykazovat vyšší hodnoty h , a domnívám se, že v případech velkých rozdílů v počtu spoluautorů by mohlo být užitečné porovnání různých jednotlivců, čímž by bylo možno dosáhnout normalizace h činitelem, který obráží průměrný počet spoluautorů. Ke stanovení vědeckého „stáří“ při vypočtení m , vůbec první práce nemusí být někdy vhodná jako výchozí bod, pokud představuje relativně malý raný příspěvek (k problematice) než autor dosáhne běžného výkonu.

Konečně, v jakémkoli systému citací, by měly být vyloučeny samocitace. Přestože samocitace mohou skutečně zvýšit index h vědeckého pracovníka, jejich dopad na výši h je mnohem menší než na celkový počet citací. Za prvé, všechny samocitace prací s $<h$ citací jsou irelevantní, stejně jako samocitace prací, které mají více než h citací. K opravě h od samocitací bychom měli vzít v úvahu práce s počtem citací právě $>h$ a spočítat samocitace v každé z těchto prací. Pokud práce s $h+n$ citacemi má $>n$ samocitací, mohla by se z h vypustit, a h by se o 1 snížilo. Obvykle by se jednalo o několik málo pokud vůbec o nějaké vypuštěné práce. Druhá strana této mince je, že vědečtí pracovníci, zamýšlející si samocitacemi zvýšit svůj h index, by se zaměřili na práce s počtem citací právě $<h$.

Při volbě zajímavé vzorové populace jsem se zaměřil při výpočtu h a m na fyziky, kteří získali Nobelovy ceny v posledních dvaceti letech (pro výpočet m jsem použil druhého ročního údaje z dat o počtu prvně publikovaných prací za rok nebo údaje z roku 1955, který byl prvním rokem databáze ISI). Ovšem, soubor byl dále omezen zahrnutím pouze těch jmen, která identifikovala vědce v citačním indexu ISI, který omezil náš soubor na 76% celkového objemu. Je to ovšem stále férový nástroj odhadu, neboť častost jména by neměla být v korelaci s h a m . Index h indikuje rozsah od 22 do 79, a m indikuje rozsah od 0,47 do 2,19. Průměry a standardní odchylky jsou $(h)=41$, $\delta_h=15$ a $(m)=1,14$, $\delta_m=0,47$. Distribuce h indexu jeobrazena obr.2; medián je při $h_m=35$, níže než průměr následkem výše koncových hodnot pro vysoké hodnoty h . Je zajímavé, že respondenti Nobelových cen mají podstatné h indexy (84% mělo h nejméně 30), což svědčí o tom, že Nobelovy ceny nejsou udělovány těm, které na poli vědecké práce potkalo jednorázové štěstí. Zjevně, zjištěné hodnoty m často nebývají v porovnání s ostatními úspěšnými vědátory vysoké (49% z našeho vzorového souboru mělo $m < 1$), zřejmě proto, že Nobelovy ceny jsou často udělovány dlouho po období nejvyšší produktivity výzkumných pracovníků.

Jiný vzorek, nově jmenovaní členové National Academy of Sciences za fyziku a astronomii v roce 2005, měli $(h)=44$, $\delta_h=14$, nejvyšší $h=71$, nejnižší $h=20$, a členové Academy of Sciences za fyziku, podskupina posledních jmen, začínajících „A“ a „B“ má $(h)=38$, $\delta_h=10$ a $h_m=37$. Tyto příklady dále svědčí o tom, že index h je stabilní a důsledný odhadce vědeckého úspěchu.

Fascinující myšlenkou je rozšíření konceptu h -indexu na skupiny jednotlivců (což bylo poprvé zavedeno databází SPIRES). Databáze fyziky vysokých energií Spire (www.slac.stanford.edu/spires/hep) nyní včlenila h -index do svých citačních sumářů, a též umožňuje skupinám vědců vypočtení h -indexu. Celkový h index skupiny obecně bude větší než jednotlivců téže skupiny, ale menší než součet h -indexů jednotlivců, jelikož některé z prací, které přispívají k h -indexu každého jednotlivce již nebudou přispívat k h skupiny. Na příklad, celkový h -index skupiny zhutnění hmoty na University of California at San Diego, katedře fyziky činí $h=118$, ze které nejvyšší příspěvek jednotlivce činí 25; nejvyšší individuální index je 66 a součet individuálních h -indexů je >300 . Příspěvek každého jednotlivce k celkovému h skupiny nemusí být proporcionální individuálnímu h , a nejvyšší hodnota přispěvatele skupinového h nemusí být jednotlivec s nejvyšším h . Pro perspektivního graduovaného studenta s ohledem na rozdílné doktorandské programy, zařazení skupin nebo kateder v jeho nebo její oblasti zájmu vzhledem k jejich celkovému h -indexu by mělo být též zajímavé analyzovat pro administrátory jichž se tyto záležitosti týkají, to samé se týká zařazení kateder i celé instituce.

Závěrem diskutuji některá pozorování v oblasti biologických a biomedicínských věd . Ze seznamu nejcitovanějších vědců v období 1983-2005, sestaveného Christopherem Kingem od Thomson ISI jsem zjistil, že h -indexy prvních deseti osob z tohoto seznamu, všech pracujících v biologických vědách, kteří jsou, podle klesajícího h , zařazení takto: S.H.Snyder, $h=191$; D.Baltimore, $h=160$; R.C.Gallo, $h=154$; P.Chambon, $h=153$; B.Vogelstein, $h=151$; S.Moncada, $h=143$; C.A.Dinarello, $h=138$; T.Kishimoto; R.Evans, $h=127$; A.Ullrich, $h=120$. Z toho je vidět, že nepřekvapivě, všichni z tohoto souboru vysoce citovaných výzkumných pracovníků mají též vysoké indexy h a že vysoké h -indexy jsou v biologických vědách mnohem vyšší než ve fyzice. Mezi 36 novými vědeckými členy v National Academy of Science v biologických a biomedicínských vědách v roce 2005 shledávám $(h)=57$, $\delta_h=22$, nejvyšší $h=18$ a medián $h_m=57$. Tyto pozdější výsledky mají sklon být vyšší než ve fyzice; ovšem, také nasvědčují tomu, že rozdíl se zdá být mnohem vyšší u špiček než u průměru. Zřejmě by bylo zajímavé provést další průzkum k porozumění podobnosti a rozdílů v h -indexu u různých vědních oborů.

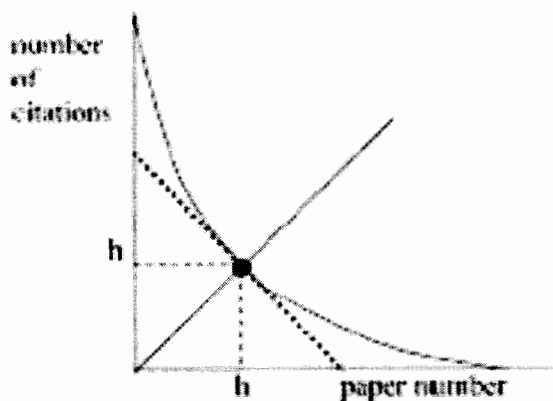
Shrnuto, navrhl jsem jednoduše vypočitatelný index h , který poskytuje odhad důležitosti, významnosti a širokého impaktu vědeckých kumulativních sdělení. Domnívám se, že tento index může zajistit užitečné měřítko, pomocí kterého lze nezaujatě porovnávat různé jednotlivce, soutěžící o stejný zdroj, kdy důležitým hodnotícím kritériem je vědecký úspěch.

Poděkování

Jsem zavázán mnoha kolegům z University of California v San Diego, ve skupině Condensed Matter, zvláště Ivanovi Schullerovi za stimulační diskuse na tato témata a dodání odvahy tyto nápady publikovat. Také děkuji mnoha čtenářům, kteří odepisovali s mnoha zajímavými komentáři od té doby, kdy byla tato práce poprvé zveřejněna v arXiv.org (6); dále recenzentům, kteří měli konstruktivní připomínky, které vedly ke zlepšení obsahu práce; a Travin Brookes a administraci databáze SPIRES za jejich rychlé včlenění h -indexu do databáze.

Legenda k obr. 1

Schematická křivka počtu citací versus počtu prací, s pracemi číslovanými podle počtu citací sestupně. Průsečík přímkou v úhlu 45° s křivkou udává h . Celkový počet citací je plocha pod křivkou. Za předpokladu, že druhá derivace nikde není negativní, minimální plocha je dána distribucí představovanou tečkovanou přímkou, v rovnici 1 pak vztahem $a=2$.

Legenda k obr. 2

Histogram, znázorňující počet nositelů Nobelovy ceny ve fyzice za posledních 20 let oproti h -indexu v rozmezí hodnot 35 a 39.

